

www.e-rara.ch

Chronologiae reformatae et ad certas conclusiones redactae tomus primus [- quartus]

Riccioli, Giovanni Battista

Bononiae [Bologna], 1669

ETH-Bibliothek Zürich

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-2140>

Liber septimus de annis mundi conditi, eiusque aetatibus, usque ad epocham Christi.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

290
LIBER SEPTIMVS
DE ANNIS MVNDI
CONDITI,
EIVSQUE ÆTATIBVS,
Vsq̄ue ad Epocham CHRISTI.

CAPVT I.

De Opinionibus circa Mundi Annos ab ipsius creatione, vsque ad ortum CHRISTI.

CONCLUSIO I.

Ex Auctoribus, qui æternum Mundum fuisse negant, nemo ab ipsius conditu, ad ortum CHRISTI numerat annos plures, quàm septem mille; Nemo pauciores, quàm ter mille septingentos.

Constat hoc ex Auctoribus quotquot consulere licuit, quorum aliqui summam horum annorum tradunt; aliqui verò eos distinguunt per ætates, & certa interualla, de quibus ætatibus eruditissimè Iacobus Mazzonus in Dantis defensione lib. 3. c. 12. Benedictus Arias Montanus volumine de seculis, Scalliger lib. 5. de emend. tempor. à pag. 368. & 781. Petauus de doctr. tempor. lib. 9. cap. 6. & 7. Possuinus in Bibliotheca selecta lib. 2. c. 26. Pererius lib. 11. in Danielem q. 5. Henricus Philippi in Synopsi Chronologica c. 7. Salianus in Annalibus anno Mundi 2463. nu. 16. & anno 2940. num. 1. Cornelius à Lapide in Pentateuchum pag. 7. Firinus in Chronico Sacro cap. 7. & Isaac Vossius in Chronologia Sacra à cap. 1. ad 20. vbi Iosephi Hebr. Chronologiam examinat.

I. TABVLA ÆTATVM MVNDI.

<i>Ex Iosepho Hebræo.</i>	
	Anni
A Creatione Mundi ad Diluuium.	2256
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	1192
ab ortu Abrahæ ad Exodum.	505
ab Exodo ad fundamenta Templi.	592
à Templi fundamentis ad eius incendium, per Nabuchodonosorem.	470
ab incendio Templi ad ortum Christi.	540
Summa	5555
<i>Suidas.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	2242
à Diluuiio ad terræ diuisionem.	758
à Diuisione terræ ad Christum.	3000
Summa	6000

<i>Rabbini recentiores.</i>	
	Anni
Ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	292
ab ortu Abrahæ ad Exodum.	500
ab Exodo ad Templi fundamenta.	480
à Templi fund. ad eius excidium.	410
ab excidio Templi ad Christum.	422
Summa	3760
<i>Clemens Alexandrinus.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	2148
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	1250
ab ortu Abrahæ ad diuisionem terræ.	616
à Diuisione terræ ad Samuelem.	463
à Samuele ad Captiuitatem.	572
à Captiuitate ad Christum.	575
Summa	5624
<i>Nicephorus Constantinopolitanus.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	2242
à Diluuiio ad Abrahamum.	1157
ab Abrahamo ad Exodum.	430
ab Exodo ad fundam. Templi.	633
à fundam. Templi ad captiuitatem.	442
à Captiuitat. Babyl. ad Christum.	596
Summa	5700
<i>Eusebius Cæsariensis.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	2242
à Diluuiio ad Abrahamum.	1017
ab Abrahamo ad Exodum.	430
ab Exodo ad fundam. Templi.	480
à fundam. Templi ad eius excidium.	442
ab excidio Templi ad Christum.	589
Summa	5200
<i>S. Hieronymus, & Beda.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	292
ab ortu Abrahæ ad Dauidem.	942
à Dauide ad Captiuitatem Babylon.	475
à Captiuit. Babyl. ad Christum.	589
Summa	3952

<i>Q. Iulius Hilarion.</i>	Anni
Ab Adamo ad Diluuium.	2237
à Diluuiio ad exitum Abrahæ ex Haran.	1012
ab exitu Abrahæ, ad Exodum.	430
ab Exodo ad Captiuit. Babylonicam.	1113
à Captiuit. Babyl. ad Christum.	683
Summa	5497
<i>S. Iulianus Archiepiscopus Toletanus.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	2242
à Diluuiio ad Abrahamum.	1072
ab Abrahamo ad Christum.	1886
Summa iuxta 70. Interpr.	5200
ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad Abrahamum.	292
ab Abrahamo ad Christum.	1886
Summa ex Hebraica editione	3834
<i>S. Isidorus, & Lucas Tudensis.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	2242
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	1072
ab ortu Abrahæ ad Dauidem.	941
à Dauide ad Captiuit. Babyl.	484
à Captiuit. Babyl. ad Christum.	597
Summa	5336
<i>Benedictus Arias Montanus.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	292
ab ortu Abrahæ ad Exodum.	500
ab Exodo ad fund. Templi.	480
à fundam. Templi ad Captiuitatem.	410
à Captiuitate Babyl. ad Christum.	511
Summa	3849
<i>Iosephus Scaliger.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	292
ab ortu Abrahæ ad Exodum.	505
ab Exodo ad fundam. Templi.	479
à fundam. Templi ad eius excidium.	428
ab excidio Templi ad Christum.	590
Summa	3950
<i>David Origanus.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad Abrahami exitum ex Har.	367
ab Abrahamo ad Exodum.	430
ab Exodo ad fundam. Templi.	480
à fundam. Templi ad Captiuitatem.	427
à Captiuit. Babyl. ad Epoch. Christi.	589
Summa	3949
<i>Vbbo Emmius.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	1657
à Diluuiio ad Abrahæ exitum ex Har.	367
ab exitu Abrahæ ad Exodum.	430
ab Exodo ad fundam. Templi.	480
à fundam. Templi ad Excidium.	426
ab Excidio Templi ad Christum.	590
Summa	3950

<i>Dionysius Petauus Soc. Iesu.</i>	Anni
Ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	292
ab ortu Abrahæ ad Exodum.	505
ab Exodo ad Templi fundamenta.	520
à fundam. Templi ad finem Captiuit.	474
à Captiuit. fine ad Christum.	536
Summa	3983
<i>Iacobus Gordonus Soc. Iesu.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad Abramum.	322
ab Abrahamo ad Exodum.	505
ab Exodo ad fundam. Templi.	480
à fundam. Templi ad Captiuitatem.	420
à Captiuit. Babyl. ad Christum.	497
Summa	3880
<i>Iacobus Saliannus Soc. Iesu.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium finitum.	1656
à Diluuij fine ad ortum Abrahæ.	382
ab ortu Abrahæ ad ortum Moyfis.	425
ab ortu Moyfis ad Samuelis regimen.	476
à Samuele ad Cyrum, & Captiuit. solut.	576
à Captiuit. soluta ad Christum.	537
Summa	4052
<i>Augustinus Tornicellus.</i>	
Ab Adamo ad Diluuij finem.	1656
à Diluuij fine ad Abrahæ exitum ex Haran.	456
ab exitu Abrahæ ad Exodum.	431
ab Exodo ad fundamenta Templi.	479
à fundam. Templi ad excidium eius.	422
ab excidio Templi ad Christum.	608
Summa	4052
<i>Cornelius à Lapide Soc. Iesu.</i>	
Ab Adamo ad finem Diluuij.	1657
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	292
ab ortu Abrahæ ad Exodum.	505
ab Exodo ad Templi fundamenta.	480
à fundam. Templi ad Captiuit. Babyl.	426
à Captiuit. Babyl. ad Christum.	591
Summa	3951
<i>Io. Georgius Heruartus.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad Abrahæ ortum.	292
ab Abrahamo ad Dauidem.	942
à Dauide ad Captiuitatem Babyl.	473
à Captiuitate ad Christum.	589
Summa	3952
<i>Henricus Philippi Soc. Iesu.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	382
ab ortu Abrahæ ad Regnum Dauid.	941
à Dauide ad Captiuitatem Babyl.	473
à Captiuit. Babyl. ad Christum.	588
Summa	4040

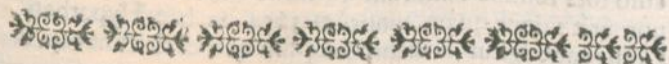
	Anni
<i>Iacobus Tirinus Soc. Iesu.</i>	
Ab Adamo ad Diluuium.	1656
à Diluuiio ad Exodum.	887
ab Exodo ad fundam. Templi.	480
à fundam. Templi ad finem Captiuit.	452
à fine Captiuitatis ad Christum.	425
Summa	4000
<i>Isaac Vossius.</i>	
ab Adamo ad finem Diluuij.	2256
à Diluuiio ad ortum Abrahæ.	1132
ab ortu Abrahæ ad Moysis obitum.	186
à Moysis obitu ad fundam. Templi.	552
à fundam. Templi ad eius excidium.	470
ab excidio Templi ad Christum.	594
Summa	5590

	Anni
<i>Nos ex Hebraica, & Vulgata.</i>	
A Mundi exordio ad finem Diluuij.	1656
à Diluuij fine ad Sacrificium Abrahæ, & Dei repromissionem iuratam de benedicendis Gentibus omnibus in semine Abrahæ, qui est Christus.	506
à repromissione dicta ad Exodum.	430
ab Exodo ad fundamenta Templi.	580
à fundam. Templi ad Captiuit. solutam.	476
à Captiuit. soluta ad Christum.	536
Summa	4184
<i>Nos ex LXX. Interpretum numeris, quos Ecclesia, & Patres multi secuti sunt.</i>	
A Mundi exordio ad finem Diluuij.	2256
à Diluuij fine ad Sacrificium Abrahæ, & repromissionem Dei iuratam.	1356
à Repromissione dicta ad Exodum.	430
ab Exodo ad fundamenta Templi.	580
à fundam. Templi ad Captiuit. solutam.	476
à Captiuit. soluta ad Christum.	536
Summa	5634

II. TABVLA ANNORVM MVNDI,
vsque ad Epocham CHRISTI.

Anni	Auctores.	Anni	Auctores.
6984	Alphonfinæ Tabulæ apud Mulerum.	4052	Tornellus, Salius, Spondanus
6310	Onuphrius Panuuius.	4040	Henricus Philippi, & Vuilhelm. Langius.
6000	Suidas verbo <i>Phalee</i> .	4022	Benedictus Percrius.
5984	Alphonfinæ in meo Codice.	4000	Iac. Tirinus, & M. Ant. Capellus.
5801	Lactantius, & Philastrius.	3933	Ioannes Keplerus in Rodulphinis.
5709	Nicephorus Constantinopolitanus.	3989	Carolus Bonuillus.
5634	Nos ex LXX. Interpretibus &c.	3984	Dionysius Petauus.
5624	Clemens Alexandrinus.	3970	Pantaleon, et Bucholzerus.
5590	Isaac Vossius.	3977	Theodorus Bibliander.
5555	Iosephus Hebræus probe expensus.	3969	Gualterus, Bullungerus, Ekstformius.
5515	Theophilus Antiochenus.	3967	Hieronym. Bardius, et Henricus Buntingus.
5508	Constantinopolitana Ecclesia, Rutheni, Moscouitæ, Bulgari, Abissini.	3966	Gerardus Mercator, et Petrus Opmeer.
5506	Nicetas, Persæ, ac Cedrenus.	3964	Christianus Seuerinus Longomontanus.
5500	Theophanes, & Georgius Monachus.	3963	Alphonsus Tonstatus, Funccius, Melanchthon.
5497	Q. Iulius Hilarion.	3962	Erasmus Reinoldus, Vuolfgangus Lazius, Io. Funccius, et Vrspergenensis, David Chyeraus.
5492	Alexandrina Ecclesia, & Panodorus.	3960	Auicenna, Io. Lucidus, Dolionus, Alexander Scultetus, M. Guazzus.
5351	S. Augustinus apud Genebrardum, & Chaldæi.	3959	Io. Picus Mirandulanus, et Alphosus Salmeron.
5344	Petrus Alliaccensis, & quidam Thalmudistæ.	3957	Philo Hebræus.
5336	S. Isidorus, & Lucas Tudenfis.	3952	Beda, Hermannus Contractus, Io. Scaffana, Burgenfis, & Io. Georgius Heruurtus.
5328	Albumasar Arabs.	3951	Cornelius à Lapide.
5296	Rabanus Maurus.	3950	Io. Scaliger, Vbbo Emmius, Fabric. Vecchietus.
5200	Martyrologium Romanum, Eusebius, Vincentius Lirinensis, Gaurius, S. Iulianus, & S. Iouianus.	3949	David Origanus, Argolus, Bullialdus.
5198	Philippus Bergomensis, & Alphonfus Pandulphus.	3947	Sethus Caluissius, Heluicus, Alstedius, Micrælius.
5196	Philo Iudæus, & Sigebertus.	3944	Ioannes Caryon.
5185	Arabes aliqui apud Genebrardum.	3941	S. Hieronymus in qq. Hebr.
5049	S. Epiphanius.	3928	Martinus Beroaldus.
5000	Metrodorus.	3880	Iacobus Gordonus.
4832	Ado Vienenfis Archiepisc.	3849	Benedictus Arias Montanus.
4697	Aurelius Cassiodorus.	3834	S. Iulianus ex Hebraica editione.
4320	Odiaton Astrologus.	3784	Thalmudistæ aliqui apud Genebrardum.
4193	Marianus Scottus.	3780	Rabbi Leui.
4184	Nos ex Vulgata, & Hebraica editione.	3761	Rabbini aliqui in Calendario.
4140	Laurentius Codomanus.	3758	Iudæi in Seder Olam.
4058	Rabbi Moses, & Ioseph Blancanus.	3754	Rabbi Gerson & R. ben Leui.
4053	Nicolaus Mulerus.	3740	Rabbi Nabsson apud Genebrardum.

Opiniones ergo sunt 70.

CAPVT II.

De probabiliore numero Annorum Mundi, usque ad CHRISTVM, iuxta Hebraicam, & Vulgatam editionem, & de terminis, intra quos certo consistunt.

CONCLUSIO II.

Ex Historia Diuina secundum Vulgatam, & Hebraicam editionem, & Humana probabilis est, ab initio Mundi ad initium Epochae Christi fuisse Annos 4184. Certum verò est non fuisse in hac hypothese plures quàm 4330. Nec pauciores quàm 3705.

Prima pars Conclusionis pendet ex probatis iam libro 6. vbi cap. 1. ostendimus ex Vulgata, & Hebraico Codice, colligi ab exordio Mundi ad Diluuium, absolutum annos 1656. & à fine Diluuij ad ortum Abrahæ annos 302. & cap. 3. ac 5. ab ortu Abrahæ ad Repromissionem à Deo factam Abrahæ, quando ipsum vidit promptissimum ad sacrificandum Isaacum annos 125. & cap. 6. à Repromissione facta Abrahæ, iurataq; à Deo, usque ad Exodum annos 430. atq; adeo ab ortu Abrahæ ad Exodum fuisse annos 555. sed à Diluuij fine ad dictam Repromissionem annos 506. & cap. 8. ab Exodo ad fundamenta Templi Salomonici annos fuisse 580. & c. 9. à fundamentis Templi Salomonici, ad eius excidium per Nabuchonosorem annos 425. At libro 5. cap. 7. & lib. 6. cap. 11. ab hoc excidio ad solutam per Cyrum Captiuitatem fuisse annos 51. ideoq; à fundamentis Templi ad Captiuitatem solutam, fuisse annos 476. & eodem lib. 5. c. 7. à solutione captiuitatis ad communem Epocham CHRISTI fuisse annos 536. Iunctis igitur annis prædictis, vt vi-

	Anni
Ab initio Mundi ad finem Diluuij.	1656
inde ad Repromissionem Abrahæ.	506
hinc ad Exodum.	430
ab Exodo ad fundam. Templi.	580
à fundam. Templi à Captiuit. solutam.	476
à Captiuit. soluta ad Christum.	536
Summa	4184

des in hoc laterculo, euadit summa ab initio Mundi ad Epocham Christi annorum 4184. supponendo minus periculum errandi esse si Anni numerati in Historia, vtraq; summantur pro integris, aut defectum in aliquibus compensari ferè ex æquo per aliorum excessum in aliquot mensibus, & diebus.

2 *Secunda* pars de Summâ annorum 4330. maxima probatur, quia annis ab initio Mundi ad Abrahamum per generationes, seu Patriarchas 21. non possumus addere plures quam annos 21. etiam si fingamus enumeratos in Sacra Genesi annos integros, relictis diebus 264. in singulis generationibus. Ab ortu Abrahæ ad Exodum nemo hætenus inuenire potuit plures annos, quàm 505. & tamen nos deprehendimus fuisse 555. Ab Exodo porrò ad fundam. Templi Salomonici nemo plures annos colligere potuit, quàm 757. vt docui lib. 6. cap. 8. nu. 9. esto mihi certum sic non fuisse plures, quàm 580. Inde autem ad Captiuit. Babylonicam, nemo plures annos reperit, quàm 450. ac denique à Captiuitate soluta ad Christum, nemo plures interponere potuit, quam 559.

Fingantur igitur anni, vt in laterculo hic adiecto, in quibus insertus est secundus Cainan, & Abraham natus sup-

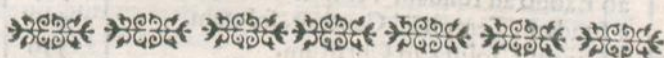
Vt summum.	Anni
Ab initio Mundi ad Diluuij finem.	1656
hinc ad ortum Abrahæ.	382
adde pro residuis mensibus, ac diebus.	21
ab ortu Abrahæ ad Exodum.	505
ab Exodo ad fundam. Templi.	757
inde ad Captiuit. Babylonicam.	450
inde ad Christum.	559
Summa	4330

ponitur anno 130. Tharæ, & anni seruitutum seorsim ab annis Iudicum positi sunt. Nam summa non excedet annos 4330. in hac tamen hypothese, quæ inhæret annis ex editione vulgata, & hebraica collectis.

3 *Tertia* pars de minimo annorum 3705. numero, facile ostenditur, quia annis ab initio Mundi ad finem Diluuij, demere, vt summum quis posset annos 10. fingendo annos in Sacra Genesi numeratos esse incompletos, & per vnicum diem inchoatos, atq; adeo ab initio Mundi ad finem Diluuij esse annos tantum 1646. à fine autem Diluuij ad ortum Abrahæ, demi ad summum possunt in alijs decem generationibus anni 10. & præterea expuncto Cainano secundo, demi anni 30. & supponi Abrahamum natum anno 70. Tharæ, sic enim ex secundo interuallo demi possent in totum anni centum, et redigi illud ad annos 282. Ab ortu autem Abrahæ ad Exodum nemo potuit colligere annos pauciores, quàm 505. et à Repromissione ad Exodum 380. nec inde ad fundamenta Templi pauciores, quàm 440. nec inde ad Captiuitatem Babylonicam pauciores, quàm 390. nec inde ad Christum pauciores, quàm 442. vt ex diictis lib. 5. et 6. et hic ex Tab. 1. capitis 1. colligi potest. Itaque fictis hisce interuallis, vt in laterculo adiecto, prouenit sum-

Vt minimum.	Anni
A Mundi initio ad Diluuij finem.	1646
à Diluuij fine ad ortum Abrahæ.	282
inde ad Exodum.	505
inde ad fundam. Templi.	440
inde ad Captiuit. Babylonicam.	390
inde ad Christum.	442
Summa	3705

ma non minor annis 3705. ne ipsi quidem Rabbi, qui vt sua-derent nondum esse completum tempus aduentus Messia, contraxerunt tempus hoc quam maximè, pauciores annos numerarunt, quàm 3740.

CAPVT III.

De probabiliore numero Annorum Mundi, usque ad CHRISTVM, iuxta editionem LXX.

Interpretum, & de terminis, intra quos certo consistendum est in hac hypothese.

CONCLUSIO III.

Ex Historia Diuina secundum editionem LXX. Interpretum, simul cum Humana Historia veriore, Probabilis est ab initio Mundi ad initium Epochae CHRISTI fuisse Annos 5634. Certum verò est, non fuisse in hac hypothese plures, quàm 5904. nec pauciores, quàm 5054.

Prima pars sic ostenditur. Libro 6. cap. 1. ostendimus ab Exordio Mundi ad finem Diluuij Noctici iuxta versionem Septuaginta Interpretum, quam in hac annorum numeratione secuta est Ecclesia, fuisse annos 2256. sumptis annis ibi enumeratis,

ratis, pro præcise completis, vt minori periculo errandi nos exponamus, eo quod probabile sit, habita ratione deficientium, & abundantium, & facta compensatione summam annorum præuisam fuisse futuram tantam, quanta, si annorum partiales Summulæ fuissent annorum exactè completorum. Deinde Capitib. 2. 3. & 5. simul ostendimus à fine Diluuij ad Repromissionem iuratam, qua Deus Abraham accincto ad immolandum Isaacum, repromisit Benedicendas gentes omnes in femine ipsius, qui est Christus, in-

	Anni
Ab Adamo ad finem Diluuij.	2256
à fine Diluuij ad Repromissionem.	1356
à Repromissione ad Exodum.	430
ab Exodo ad fundamenta Templi.	580
à fundam. Templi ad Captiuit. solutam.	476
à Captiuit. soluta ad Christum.	536
Summa	5634

tercessisse annos 1356. & cap. 6. à dicta Repromissione, ad Exodum fuisse annos 430. et cap. 8. ab Exodo ad fundamenta Templi Salomonici fuisse annos 580. At libro 5. cap. 7. vna cum l. 6. c. 11. docuimus à fundamentis Templi ad Captiuitatem Babylonicam per Cyrum solutam, fuisse annos 476. et deinde ad Epocham Christi annos 536. Iunctis ergo prædictis summulis in vna summam, fiunt ab initio mundi ad initium Epochæ communis Christi anni 5634.

2 *Secunda* pars ostenditur sic; Cum generationes, ac summa annorum, quas Sacra Genesis recenset ab Adamo ad Abrahamum sint tantum 21. non possunt addi anni plures quàm 21. etiam si fingamus computatos ibi annos tantummodo completos, et in singulis generationibus neglectos dies 364. quia non implebant vnum annum. Deinde ab ortu Abraham ad Exodum nemo plures annos reperire potuit hæcenus, quàm nos, qui reperimus fuisse 555. id est à Repromissione ad Exodum 505. Nec ab Exodo ad fundamenta Templi plures quàm 757. vt patet ex dictis lib. 6. cap. 8. num. 9. inde autem ad captiuitatem solutam, nemo plures annos posuit quàm 450. et à Captiuitate soluta ad Christum, nemo plures annos quàm 536. vt patet ex dictis lib. 5. cap. 7. et lib. 6. cap. 11. et ex priorè Tabula capitis 1. huius libri. Adde nunc annos 10. primo interuallo et 11.

	Anni
Ab Adamo ad finem Diluuij.	2266
à finem Diluuij ad Repromissionem.	1367
à Repromissione ad Exodum.	505
ab Exodo ad fundam. Templi.	757
à fundam. Templi ad Captiuit. solutam.	450
à Captiuit. soluta ad Christum.	536
Summa	5904

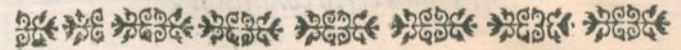
annos secundo, et dispone vt in laterculo adiecto annorum Summulas Maximas. Ex illis enim non confurget, maior annorum summa quàm 5904. ab initio Mundi ad Epocham Christi qui autem plures collegerunt nullo sufficienti fundamentò id fecerunt.

3 *Tertia* pars de minimo annorum numero 5054. sic ostenditur: Annis ab initio Mundi ad finem Diluuij ex LXX. Interpretibus demi posunt anni vt summum 10. quot sunt generationes ibi enumeratæ, fingendo annos illos per vnicum diem inchoatos, et ob eandem fictionem demi posunt alij 10. anni decem generationibus à Diluuijo ad Abrahamum, et præterea demi anni 130. Cainani secundi, eo expuncto, et supponi Abrahamum natum anno 70. Tharæ, et sic huic secundo interuallo demi anni 200. denique reliquorum interuallo sumi possunt minimæ illæ Summulæ, quas recensuimus cap. 2. nu. 3. sic igitur ordinatis huiusmodi interuallis, vt videre est in præsentè later-

	Anni
Ab Adamo ad finem Diluuij.	2246
à fine Diluuij ad Repromissionem.	1156
à Repromissione ad Exodum.	380
ab Exodo ad fundam. Templi.	440
à fundam. Templi ad Captiuit.	390
à Captiuitate ad Christum.	442
Summa	5054

culo tota summa annorum ab initio Mundi ad Christum non erit minor quàm annorum 5054. in hac Hypothesi. Colligendo igitur in vnam Synopsim quæ dicta sunt cap. 2. et 3. ecce. iterum Conclusiones.

Anni Mundi ad Natiuitatem Christi.		
Summa Annorum	Iuxta LXX.	Hebr. & Vulgat.
Probabilior.	5634	4184
Maxima.	5904	4330
Minima.	5054	3705

CAPVT IV.

An verum Mundi initium Describi possit certo perillos Characteres Cælestes Astrologicos, aut Astronomicos.

CONCLUSIO IV.

Licet aliqui conati sint inuestigare initium verum Mundi ex quibusdam Cæli Characteribus, ac positu Siderum; frustra tamen id tentarunt; cum nulla sit certa ratio illud determinandi.

Characteres cælestes, quibus videtur inuestigari posse primus conditi Mundi annus sunt Planetarum aspectus inter se, sed præsertim Coniunctiones maximæ, vel magnæ trium superiorum Planetarum, Nouilunium, ac Plenilunium; Apogæum Solis, & Eccentricitas maxima, vel minima; Obliquitas Eclipticæ maxima, vel minima, & his similia. His præindicatis prima Conclusionis pars probatur enumerando potiores conatus, & opiniones de Mundi exordio ex positu Stellarum inuestigato.

Prima pars Conclusionis.

Petosis, & Necepsus apud Lucam Gauricum in Calendario à pag. 9. putarunt Mundum conditum circa Solstitium æstiuum, horoscopante Luna in gr. 15. Leonis, Sole posito in gr. 15. Cancri, domoq; prima; Saturno in gr. 15. Capricorni. Ioue in gr. 15. Sagittarij; Marte in gr. 15. Scorpj; Venere in gr. 3. Libræ; Mercurio in gr. 15. Virginis; sed annus deest in meo Codice.

2 *Chaldei*, et Arabes apud Albumasarem, et Gauricum supra, putarunt Mundum conditum in Autumno, anno ante Christum 5492. Sole posito in Libræ, Luna in horoscopo et gradu 1. Cancri, cum aspectu Quadrato ad Solem reliquis autem planetis singulis in primo gradu suarum dignitatum.

3 *Valentinus* Astrologus Antiochenus apud Gauricum statuit, Mundum creatum verno tempore, culminante gradu 15. Arietis, Sole in gr. 19. Horoscopante cum Ioue gr. 15. Cancri, positoq; Saturno in gr. 21. Libræ, Marte in gr. 28. Capricorni; Venere in gr. 27. Piscium; Mercurio in gr. 10. Arietis; Luna in gr. 3. Arietis, anno vel 5515. vel 5509. ante Christum.

4 *Petrus Alliensis* in Concordia Theologiæ cum Astrologia verbo 19. censuit Mundum creatum anno 5344. ante Christum, Horoscopante primo gradu Cancri, et culminante primo gradu Arietis, Sole in gr. 19. et Luna in gr. 3. Arietis positis, Mercurio in gr. 15. Geminorum; Venere in 27. Tauri; Marte in 28. Scorpj; Ioue in 28. Piscium; Saturno in 21. Aquarij, et in domo 8. Marte in domo 5. Ioue in 9. Sole, et Luna in 10. Venere in 11. et Mer-

Mercurio in 12. Domo. Postea tamen in Elucidario reprobavit hanc opinionem, et confessus est, non posse Mundi initium ex Astrologia certo constitui. Eandem figuram Alliacensis confutarunt prolixè Io. Picus Mirandulanus lib. 5. contra Astrologos à c. 7. ad 14. et Alphonfus Pandulphus conciuus, et amicus noster in Disputatione Astrologica de Mundi fine cap. 9.

5 Iudæi in kalendario recenti, & post Talmudi obfignationem condito, fixerunt Mundum creatum anno 3761. ante Epocham Christi die 7. Octobris, de qua fictione calculi gratia inuenta vide quæ diximus lib. 1. cap. 3. in Appendice num. 5.

		Gr.	Min.	Scr.
Sol in Apogeum Solis	Cancrī	0	0	0
Luna Apogeum Lunæ	Arietis	0	0	0
Nodus Bor. Lunæ	Gemini	22	57	3
1. Stella Arietis	Libra	0	0	0
Arg. obliq. Eclipt.	Cancrī	0	0	1
	Aquarij	8	23	25
	Signa	0	0	0
Saturnus.	Libra	5	29	56
Iupiter.	Capricor.	7	3	21
Mars.	Cancrī	10	43	53
Venus.	Cancrī	0	0	0
Mercurius.	Arietis	0	0	0

6 Io. Keplerus in Mysterio Cosmographico c. 23. posuit Mundi initium congruere anno 3962. ante Christi aeram hora 6. Vespertina diei 27. Octobris, positis Sole, Venere, Mercurio, et Nodo Lunæ Boreo in Libra, Saturno autem, Ioue, Marte, et Nodo Australi Lunæ in Ariete; Luna autem in Capricorno, et quadratura cum Sole, licet mallet Lunam in plenilunio, vt præfset toti nocti, à cuius initio dies inceperet. Sed postea in Rodulphinis Tabulis c. 18. et pag. 42. Tabularum, elegit pro Mundi exordio annum 3997. ante Epocham Christi die 24. Iulij positis planetis, vt in sequenti Tabella.

Apogeum.		Gr.	Min.	Scr.
Saturni.	Leonis	28	24	6
Iouis.	Cancrī	23	34	18
Martis.	Tauri	15	0	0
Veneris.	Libra	0	0	0
Mercurij.	Cancrī	0	0	0
Nodus.		Gr.	Min.	Scr.
Saturni.	Arietis	0	0	0
Iouis.	Cancrī	0	0	0
Martis.	Piscium	15	0	0
Veneris.	Arietis	0	0	0
Mercurij.	Capricorni	0	0	0
Lunæ.	Cancrī	0	0	1

7 Christianus Seuerinus Longomontanus in Astronomia Danica lib. 1. Theoricorum cap. 3. elegit pro initio Mundi annum 3964. ante Christi Epocham, vtpote primo post Bisextilem, esto exactius anno 3966. Apogeum Solis fuerit in principio Arietis, & nulla tunc fuerit inæqualitas Æquinoctiorum, aut obliquitatis Eclipticæ.

8 Dionysius Petavius lib. 9. de Doctrina Temp. cap. 6. & 7. censet Mundum conditum in Autumno anni 3983. ante Christi Epocham, ac periodum Iulianæ 730. Sole in principio Libræ constituto die 26. Octobris feria 1. Cyclo Solis 2. Lunæ 9. litera Dominicali A. cui successerit fictum Plenilunium feria 2. h. 8. post meridiem, Luna enim non fuit facta nisi die 4. Mundi, seu 29. Octobris.

9 Iosephus Scaliger lib. 5. de emend. temporum titulo de Conditu Mundi pag. 366. pro certo supponit à Mundi conditu ad Exodum ex Moysè annos 2453. completos, & Exodum fuisse anno periodi Iulianæ 3217. vnde colligit Mundi initium fuisse anno periodi Iulianæ 764. & die 26. Octobris fuisse primam Neomeniam: Tekupham autem die 25. feria 7. in qua requieuit Deus ab opere 7. dierum; ideoque Mundum conditum die 19. Octobris anni ante Epocham Christi 3950. sed his non obstantibus stat nostræ Conclusionis pars secunda.

Secunda pars Conclusionis probatur.

10 Primò incertum est an in annis ab Adamo ad Abrahamum sequendi sint cum multis Ecclesiæ Patribus LXX. Interpretes, an potius Hebraica, & Vulgata editio post S. Hieronymum introducta, & in vtraque hypothesi incertum est an anni à Moysè recensiti sint completi præcisè an deficientes, & labentes, an ita completi, vt superabundantes dies neglexerit.

Secundò incerta est anni tempestas, qua Mundus conditus fuit, cum plerique quidem, & probabilius existimant conditum fuisse verno tempore; non pauci tamen in Autumno, & aliqui æstate.

Tertiò incertum est cuiusnam diei habenda ratio sit in constituendo systemate Cælesti, ac themate natalitio Mundi, videlicet an primæ diei quæ creatum est Cælum, & terra, & facta Lux, an verò diei, & feriæ 4. qua factæ sunt cum luminaribus reliquæ stellæ, & positæ in firmamento; an tandem diei 6. in cuius nocte sequenti Adamus, & Eva facti inceperunt contemplari sidera, & eorum positus. Licet per scientiam insulam potuerint scire constitutionem Stellarum factam die 4. nec necesse fuerit Cæli spectaculum oculis Adami, & Evæ primò inspicere, potius quàm intellectu, & rationi accommodare. Erunt enim quibus placebit primam illam lucem instar Solis inchoasse annum

Æquinoctialem ab initio Arietis, aut Libræ, & Solem feria 4. collocatum in 4. gradu Arietis, aut Libræ; eandemque primam diem Creationis rerum, fuisse primam diem Mensis Lunaris, adeoque feria 4. Lunam collocatam in eo situ ad Solem, quem requirit dies 4. Lunæ iniens, adeo vt die 7. Mundi completa, fuerit in prima Quadratura. Contra, verò alijs probabilius videbitur annum Æquinoctialem à Sole ipso, & Mensem à Luna eo tantum die inceperit, quo facta sunt Luminaria, nempe 4. die. Quia de illis, & non de luce primigenia dictum fuit, ea facta in signa, & tempora dies, & annos; ideoque contendunt Luminare vtrumque die 4. collocatum in principio Arietis, aut Libræ. Nec deerit forte cui 4. die Luna in principio Arietis, aut Libræ posita placeat. Sol autem in 4. gradu horum signorum, eo quod lux primogenita Solis non Lunæ vicem gerens annum Æquinoctialem inchoauerit.

11 Quartò etiam si certum esset in Luminarium positum habendam esse rationem diei potius 4. quàm primæ; tamen adhuc controuersum est an Luna in Nouilunio, an in Plenilunio producta fuerit. Pro Nouilunio stare videtur tum S. Augustinus lib. 2. de Genesi ad Litt. cap. 15. nil tamen determinans, tum ratio, vt Mundus ab initio anni Æquinoctialis, & Mensis Lunaris inciperet, nec Luna statim minui lumine inciperet, sed potius crescere. Pro Plenilunio tamen stant Patres Synodi Palestinæ apud Bedam tomo 2. opusculi de verno Æquinoctio, & ipse Beda in Hexamerone, & lib. de ratione temporum Anastasius Synaita Comment. in Hexam. lib. 4. Procopius in cap. 1. Genesi. S. Damascenus 2. Fid. cap. 7. Abulensis in cap. 1. Genesi quæst. 25. Lyranus ibi in postilla, S. Thomas 1. p. q. 70. art. 2. ad 5. & Keplerus in Mysterio Cosmographico cap. 23. Ratio autem est, tum quia Deus fecit Luminaria, vt diuiderent diem, ac noctem, & Lunam, vt præfset nocti, at non potuit statim fungi officio suo, & illuminatione sua diuidere ex æquo noctem à die, ac toti nocti præfset, nisi in Plenilunio, tū quia Luna facta est statim Luminare magnum, non ratione mobilis corporeæ, in qua superatur ab aliquot Planetis, & Fixis, sed ratione illuminationis, qua apparet æque magna, ac Sol in Plenilunio, tum denique, quia sicut in Plenilunio educti sunt Israelitæ ab Ægypto, & in Plenilunio Christus morte sua liberauit nos de potestate tenebrarum, & Patres Limbi visitauit, ita videtur Mundus de prioribus tenebris eductus ad sui esse, & ornatum cæli in Plenilunio Nutant uaq; vtrinque rationes, ac testimonia.

12 Quintò quoad Aspectus reliquorum Planetarum inter se, vel cum Luminaribus, quales nam præferendi sint, nec conuenit inter Astrologos, nec certa, & euidenti ratione decerni potest; Alijs enim placent benigni aspectus, vel inter se, vel cum Luminaribus, nempe, Trigoni aut Sextiles; alijs oppositiones trium superiorum Planetarum, cum Sole,

Sole, ut totis primis noctibus apparerent Adamo, & Euz, alijs vel Coniunctiones cum Sole, vel inter se. Veneris autem ac Mercurij coniunctionesne interiores, an Superiores cum Sole, an potius digressiones à Sole maximæ, & hæ matutinæ ne, an Vespertinæ congruant Mundi initio planè incertum est. Coniunctionibus porrò vel maximis, vel magnis trium, vel duorum superiorum Planetarum, non esse tantam vim ad mutationes statuum, & exordia noua, magnarum rerum, quantam quidam Astrologi iactant, docuit Valentinus Naiboda in elementis Astrologicis diff. 4. & nos euicimus l. 7. Almagesti noui sect. 5. c. 10. à num. 8. Præterquam quòd utendum esset coniunctionibus non medijs, quæ sunt figmenta imaginationis nostræ ad commoditatem calculi, sed veris, & ad has supputandas in tanto annorum interuallo, non habemus Tabulas Astronomicas, quæ certos nos reddant de anno nedum de die coniu- gionis Maximæ, vel Magnæ ad annos 4000. nedum 5000. aut 6000. ante Christum.

13 *Sextò* Solaris Eccentricitatis, & Obliquitatis Eclipticæ varietas, & Anomalia præcessionis Æquinoctiorum nec certa est, nec certa earum mensura, immò probabilius est nullas esse, vt constat ex vltimis capitibus libri 3. nostri Almagesti Noui. Apogei vero Solaris motus adeo incertus est, ac lubricæ inquisitionis delicatæque indaginis, vt nequaquam ex eo possit constitui annus determinatus Mundi conditi, etiam si daremus in Mundi Exordio illud fuisse in principio Arietis; quod tamen nequaquam exploratum est. Quia potius aliqui ex probabiliori anno ante Christum Mundi conditi, & ex loco Apogei nostris temporibus reperto conantur eruere Apogei motum, non quidem certa sed probabili methodo; tam incerta tamen, quàm hæcenus incertus est annus primus Mundi.

14 *Septimò* vt calculus miri posset pro aspectibus planetarum mutuis, & saltem pro die Nouilunij, aut Plenilunij, siue die 1. siue 4. Mundi conditi, prius determinandus esset dies Æquinoctij pro illis circiter annis, intra quos ex Sacra, & humana veriore historia probabilius consistit Mundi Exordium. Atqui hoc pro tot annis ante Christum, vltra annos 4000. Tabulæ astronomicæ non exhibent tanta certitudine, vt eximant scrupulum erroris de vno, vel altero die, propter diuersas opiniones Astronomorum de quantitate anni caelestis, & præcessionis Æquinoctiorum in forma anni Iuliani. Exempli gratia Æquinoctium Vernum ab Hipparcho obseruatum fuit Alexandria Vespere diei primæ Phænoth anni 50. tertie periodi Calippi, vt refert Ptolemæus l. 3. c. 2. hoc est anno ante Christum 128. die 23. Martij. At nos Bononiæ obseruauimus æquinoctium anno Christi 1656. Die 9. Martij stylo Iuliano hora 9. & minut. 51. post merid. hoc est Alexandria hora 11. minut. 23. ergo anticipauit in annis 1784. dies 13. & hor. 19. hoc est fere dies 14. ergo annis 137. circiter anticipat æquinoctia vnum diem, vel annis 900. circiter dies 7. Igitur anno ante Christum 5634. quo circiter Mundum conditum iuxta LXX. Interpretes diximus cap. 3. idest anno ante obseruationem nostram 7290. fuisset æquinoctium diebus 57. post 9. Martij, hoc est die 4. aut 5. Maij. At qui volunt annum breuiorem nempe, dierum 365. hor. 5. minut. 48. & consequenter annis 120. anticipationem diei vnus, vtiq; annis 7290. inuehant anticipationem dierum 60. atque adeo anno 5634. ante Christum fuisset æquinoctium die 8. Maij. Inter has duas quasi extremas opiniones essent, quæ æquinoctium illius anni statuerent die 6. aut 7. Maij & eadem diuersitas reperiretur ex Tabulis astronomicis supputando locum Solis.

15 *Octauò*. Etiam si haberemus, ex vna parte pulcherrimam ideam constitutionis Siderum certæ diei puta 1. aut 8. Mundi conditi applicandam tamquam omnium præstantissimã iuxta regulas Astrologicas, vel prærogatiuas Astronomicas, & ex altera Tabulas exquisitissimas pro supputandis motibus caelestibus ad multa annorum millia ante Christum; adhuc tamen certi non sumus DEVM O. M. voluisse Mundum sub ea constitutione creare. Vna enim ex causis, ob quas lucem primò condidit independentem à Stellis, & secunda die firmamentum, & tertia die plantas, nec nisi die 4. Stellas visa est aliquibus Patribus, & Doctõribus, ne quis diuinitatem in Stellis agnosceret, aut putaret Deum indiguiffe illis tanquam instrumentis ad omnium rerum visibilium productionem. Quid si ergo eadem de

causa, noluit se conformare regulis Astrologicis, aut Idcis Astronomorum & in hac ipsa prouidentia sapientissimum se Artificem gessit?

16 *Nonò*. Congruentia Mundi Conditi iuxta ordinem annorum Sabbaticorum, aut Iubilæorum, quam aliqui tantifaciunt, est mera congruentia, eaque non magni momenti, si cætera desint, præsertim cum non sit certum ordinem Sabbaticorum, qui à Iudæis sæpius neglectus fuit, & interruptus; post Captiuitatem Babylonicam resumptum esse iuxta seriem illam, qua successissent Sabbatici anni, si nunquam neglecti, aut interrupti fuissent: Immo non est improbabile, Iudæos à biennio post solutam captiuitatem Babylonicam, quo reuersi in patriam domos reedificauerunt, cepisse agriculturæ operam dare, & inde numerare septimum quemque annum pro Sabbatico. Quare ex tribus annis Sabbaticis post Captiuitatem commemoratis in S. Scriptura, vel à Iosepho Hebræo, non infertur necessario, inde retrocedendo inueniendum esse primum Sabbaticorum. Tandem sicut Hebdomades 70. vel 69. $\frac{1}{2}$. Danielis non in ortu, sed in morte Christi terminantur, ita Hebdomades annorum Mundi conditi potius ex eadem morte putandæ videntur.

17 *Decimò* deniq; qui intra annos probabiles Mundi conditi illum eligunt qui ita fuit primus post Bissextilem fictum, vt fuerit etiam initium Cycli tam Lunæ, quàm Solis, si coniunctum sit cum Æquinoctio, & aut Nouilunio, aut Plenilunio in 1. aut 4. feria; si hæc inquam omnia concurrant in vnum eundemq; annum magnam probabilitatis speciem habent: sed nunquam absolutam certitudinem, ob causas hæcenus adductas.

CAPVT V.

De Probabiliori Anno Mundi Conditi ante Epocham Christi.

CONCLUSIO V.

Probabilius est Mundum à Deo creatum esse anno 5634. ante Epocham Christi die 2. Maij feria 1. ita tamen vt in die 5. Maij in forma Iuliana, seu feria 4. Sol in principio Arietis, Luna vero in principio Libra, seu in Plenilunio constituta sint.

Primò enim Mundum probabilius creatum fuisse Verè, quàm Autumno, aut Æstate ostendimus lib. 1. cap. 11. Deinde in computandis annis ab Adamo ad Abrahamum probabilius esse sequendam cum antiquis Patribus, & Ecclesia Hebraicam illam editionem, quam LXX. Interpretes transfulerunt vniuersitate mirabili in Græcum idioma, atq; adeo sequendam Translationem ipsorum LXX. quæ Tempore SS. Augustini, & Hieronymi appellabatur Vulgata, & Communis, nec in hoc aliter præceptum esse in Sacro Concilio Tridentino, docuimus lib. 6. cap. 1. & 2. Ex his autem, & reliquis internallis vsque ad CHRISTVM demonstratis partim lib. 5. c. 7. partim lib. 6. à cap. 5. ad 12. vt expositum est hoc libro c. 3. sequitur Mundum conditum anno 5634. ante communem Epocham Christi. Sumptis annis vt recent numerati in scriptura; Postremò huic anno non repugnant Characteres caelestes communiter noti & spectabiles, videlicet Æquinoctium, & Plenilunium concurrentia in eandem feriam 4. quæ Luminaria sunt condita; nec alij Characteres occultiores, & controuersi sunt his præferendi, ergo annus hic probabilior est pro Exordio Mundi.

2 Nam quod spectat ad Æquinoctij diem iam ex obseruatione

uationibus cap. præcedenti num. 14. relatis, & ex nostra Astronomia reformata lib. 1. cap. 2. probabilius est 900. quibusque annis Æquinoctia in forma anni Iuliani præcedere diebus 7. atq; adeo vt numero eodem 14. diximus anno ante Christum 5634. Æquinoctium fuisse die 4. aut 5. Maij in forma Iuliana, quæ dies, ex Canone 4. & 5. libri 1. & capitis 30. incidit in feriam 4. Cyclo Solis item 4. & littera Dominicali C. congruente huic anno. At ex Tabulis Epactarum Astronomicarum, illo anno Plenilunium medium fuit die 5. Maij hora 12. post meridiem in meridiano Edem, vbi Adamus factus est. Plenilunium autem præferendum esse Nouilunio in hoc Mundi exordio plurimum auctoritate, & pluribus rationibus docuimus cap. 4. num. 11.

3 Cum ex nostra Chronologia, & dictis lib. 6. cap. 7. primus annus Sabbaticus fuerit 1539. ante Epocham Christi retrocedendo vsque ad annum 5634. reperitur hic annus Sabbaticus, seu talis, vt inde numerando septeni quinque

Sabbatici fuerint; subtractis enim 1539. ab annis 5634. restant 4095. qui diuisi per 7. dant annorum hebdomadas 585. vsque ad primum Sabbaticum à Iosue celebratum. Ab initio autem Mundi, vsque ad CHRISTI mortem sunt hebdomades octingentæ, ac decem abbreviatæ, idest 809 $\frac{1}{2}$. sicut Danieli hebdomades reuelatæ à S. Gabriele sunt 70. abbreviatæ, idest 69 $\frac{1}{2}$. Ab initio autem Mundi ad initium Hebdomadam Danielis, sunt Hebdomades 740. nempe hebdomades annorum.

4 Receptis quæ hæcenus dixi, sequitur in forma anni Iuliani, diem 6. Mundi, qua factus est Adamus, seu feriam 6. incidisse in diem 7. Maij, & primum Sabbatum, ac diem festum in 8. Maij, quæ postea dedicanda erat Apparitioni S. Michaelis Archangeli.

